

Kerékgyártó István

Korpa

PRÓZA - LXII. évfolyam, 12. szám, 2018. március 23.

Virág Lukács tizenhárom éves múlt, amikor apja megvette Korpát. Ő nevezte el a malacot, mert amúgy soha nem adtak nevet a disznóknak, amit évente neveltek, hogy föl hizlalva a karácsony előtti levágják. Pedig Korpa olyan volt, mint a többi malac, amit korábban hozott az apja, rózsaszín, fürge kis jószág, aki döfködte nedves orrával Lukácsot, mikor a moslékot hozta neki a vödörben, ugyanis Lukács dolga volt a malac etetése, a bátyja már jó ideje nem segített neki. Ő mégis nevet kapott Lukácstól. Az állat már messziről megismerte lépteit, hangos visítással fogadta, és nem csak akkor, amikor ételt vitt neki, hanem, ha csak benézett hozzá az ólba.

– Gyere csak, Korpa – súgta Lukács a malacnak, miután föl hajtotta lelógó fülét, és közel hajolt. – Ma a rómaiakról tanultunk, hogy azok cirkuszban nézték, hogyan marcangolják szét a vadállatok az embereket. Majd, ha felnövök, és császár leszek, nekem is lesz ilyen cirkuszom, és ott apát dobjuk majd az oroszlánok elé. Mit szólsz ehhez, Korpa?

A malac túrta a fiú közelségét, sőt, lefeküdt elé, akár egy kutya, és nyugton maradt, mintha értette volna, mit beszél.

– Persze majd a bátyust is bedobjuk az állatok elé, meg a hugit is, tudod, azt a hülye kis nyafkát – itt elhallgatott. Csak sokára folytatta. – Szerinted anyával mi legyen? Az állatok elé vessük, vagy megkegyelmezzünk neki? Azt úgy kell, hogy fölemeljük a nagyujjunkat – mutatta a malacnak.

Korpa két hónapos volt ekkor, lehetett már vagy tizenöt–húsz kiló, és Lukács aggódva figyelte, hogyan gyarapodik. Őszre elérte a száz kilót, legalábbis ezt mondta az apja, ő meg próbált lecsalni a takarmányából, hogy minél később érje el e vágósúlyt. Nem mintha ez számított volna, mert a disznó súlyától függetlenül mindig levágták karácsony előtt. Csak egyszer halasztották el a vágást, de akkor sem a malacon múlt, hanem az időjárás, mert túl meleg volt. Lukács arról álmodozott, hogy abban az évben nem áll be a tél, meg arról, hogy egyik éjjel megszöknek Korpával, beveszik magukat az erdőbe, mint a Robin Hoodék, és kisebb rablásokból tartják fenn magukat. De nem ölik meg az utazókat, csak kirabolják őket. Persze, hogyha ellenkeznek, mondjuk, ha az apja jönne, és nem adná oda a pénztárcáját, akkor kénytelen lenne, mert mondjuk, leesne az álarca, és az apja fölismerné, meg a bátyja is vele lenne, és az is fölismerné, hát akkor nem tehetne mást.

– Ugye, Korpa? Az önvédelem lenne. Megvédeném magamat is, meg téged is.

Az apja először őt keltette a disznóvágás hajnalán.

– Gyere! Elég nagy vagy már, hogy valami hasznodat is vegyem. Segítesz a lefogásban.

– Miben? – értetlenkedett félálomban Lukács.

– Fogod a disznót. Velem, a Dódival meg bátyáddal, hogy megbökje a böllér.

Dódi is a tehenészetben dolgozott, apja ivócimborája volt, aki minden disznóölésen segédkezett, de délutánra rendszerint úgy berúgott, hogy a felesége jött érte, és hazavitte. Persze Lukács tudta, hogy az asszonynak nem a férje hazatámogatása a fontos, miatta aludhatott volna Dódi a megüresedett disznóólban is, ahova szerinte való, hanem a kóstoló miatt jött, amit zsírpapírba csomagolt Lukács apja, úgy himbálózott a nő bal kezében a szatyorban, miközben jobbával a férje hóna alá nyúlt, hogy hazatámogassa.

Lukács kinyitotta a szemét, és belényilallt, hogy nemcsak meghal ma Korpa, hanem az ő segítségével fog elpusztulni.

Virág tudta, hogy a fia rendszeresen kijárt a disznóhoz, és a fülébe sugdosott, ezért már régebben elhatározta, hogy egyszer s mindenkorra véget vet az efféle barátkozásnak.

– Nem lehetne, hogy... – kezdte Lukács, de az apja közbevágott:

– Nem lehet. Az lehet, hogy jössz, lefogjuk, és megböki a böllér. Ez egy százötven kilós hízó, amiből rántott hús, sonka meg kolbász lesz, és nem egy puszipajtás, akit te folyton ajánrozol. Azt hiszed, nem láttam?

– Hagyjad már azt a gyereket! – szólalt meg az anyja, aki az ajtóból figyelte őket.

– Nem hagyom, a kurva életbe. Elmúlt tizenhárom, elég nagy már, jöjjön csak, és tegye, amit a férfiak tesznek.

Az udvart dér lepte el, a letaposott föld csúszott, mint a gyűrött gyászruhák, fekete hófelhők gyülekeztek. Az udvaron semmilyen növény nem élt meg, mert a tyúkok meg a kacsák mindent kikapartak, lecsipkedtek.

Az apja egy üveg törkölypálinkát meg kupicákat hozott, töltött, és Lukács legnagyobb meglepetésére nemcsak a böllérnek, Dódinak és magának, hanem neki és a bátyjának is.

– Na, isten-isten – mondta az apja, koccintott mindenkivel, és gyorsan lehajtotta az italt.

Ő is megitta, marta a torkát, de próbált nem fintorogni, aztán az apja még egyszer töltött, de most már csak a három férfi kapott.

Aztán elindultak Korpáért, aki érezhette a veszélyt, mert visítani kezdett, és ettől fogva egyfolytában, mintha sírt volna, úgy visított. Lukács próbált hátul maradni, de az apja maga mellé parancsolta, az állat bal mellső lábát kellett fognia, és hiába fordította el a fejét, úgy látta, Korpa nézi őt, segítséget vár tőle. Kirángatták a disznót az ólból, az udvar közepére taszigálták, oldalra döntötték, a böllér szúrt, pontosan Korpa szívébe, az még visított egyet, aztán elernyed, és kinyúlt. Virágné tartotta a vájdlingot, amibe az állat vérért folyatták, közben harsány nevetgélés, beszélgetés folyt, a házigazda megint hozta a pálinkát, ittak, de Lukács megszedült, csak homályosan látta őket, és csak hangfoszlányok jutottak el hozzá:

– Na, isten-isten... jó sűrű vére van, megy hurkába.. mi van ezzel a gyerekkel...

Föltápászkodott, eltámolygott az istállóig, ahol valaha a marhákat nevelték, de akkorra már csak a takarmányt tartották benne. Fölmászott az üres szénapadlásra, és csak ott kezdett el sírni. Befogta a száját, úgy üvöltött, később hányt egyet, érezte a bűdös törkölyszagot, aztán némán rázkódott a válla, és csorogtak a könnyei. Még soha, senkit nem szeretett annyira, mint Korpát, és tényleg úgy érezte, mint amit egy mesében olvasott, hogy „kitéptek egy darabot a szívéből”. Mikor már alábbhagyott a remegése, és képes volt gondolkodni, arra jutott, ahogy megtanulta elviselni az apja veréseit, úgy kellene erre is megoldást találnia, mert nagyobb fájdalmat érzett, mint az ütlegeléseknél. „És mitől ez a fájdalom?”, kérdezte magától. „Attól, hogy ennyire megszeretted valakit. A Korpát. Ilyen nem fordulhat elő többé. Nem szabad senkit igazán szeretni!”, vont le magának a következtetést.

Lemászott a szénapadlásról, az udvari vödörben megmosta az arcát, és nézte a rémfán az akkorra már kettébe hasított Korpát. Már alig lehetett ráismerni, a szőrét leperzselték, a fejét levágták, a bőréről lekaparták a szőrt, ami a fölkelő nap fényében különös halványrózsaszínben játszott. A vékonyka fehér havat, ami az udvaron állt, égővörös vérfoltok borították, az ég és az emberek ruhája meg fekete volt, ez a három szín, a vörös, fehér, fekete villózott a szeme előtt, megint megszedült, de aztán összeszedte magát, és odalépett, hogy megérintse a rémfán lógó szörnyet. Már hideg volt a bőr és a vöröses hús, és Korpa bordái, mint a templomuk orgonasípjai sorakoztak egymás mellett. „Már nem is olyan szörnyű, ez már nem is Korpa, ez csak hús, bőr és csont”, nézte a tetemet.

Aztán az abálóüsthöz ment, amiben már főttek a fejdarabok és a belsőségek, közelhajolt, az arcába csapott a fokhagymaillatú, zsíros gőz, s ahogy egy fuvallat eltolta az üst szájától az opálos párát, észrevette a fortyogó zavaros lé tetején a disznófület. Fogta a fakanalat, egy tányérra piszkálta, aztán csak nézte. Más volt, mint mikor felemelte és a kezében tartotta, miközben Korpa fülébe súgta a titkait, eltűnt róla a szőr, sima és halványrózsaszín lett. Észrevette, apja távolabbról figyel, aztán elindult felé, elővette az acélnyelű bicskáját, és a kezébe adta. Nézte a bicskát, majd az apja arcára pillantott, kinyitotta a nagyobbik pengét, levágott egy ujjnyi szeletet a fülből, a késre tűzte, a szájába tette és rágni kezdte. A porc hangosan ropogott a foga alatt, miközben tovább szeletelte a fület, és amikor már csak a keskeny csíkok maradtak, sorban szúrta őket a bicskára, és falta őket. Odalépett a bátyja, ő is vett volna egy csíkot magának, de Lukács tele szájjal ráfordult, de olyan fenyegető volt ez a mordulás, hogy az visszahúzta a kezét, először életében meghátrált öccse akarata előtt. Mikor megette az egész fület, komótosan a nadrágjába törölte a kés élet, visszapattintotta, és odanyújtotta az apjának.

– Tartsd csak meg! – mondta az apja.

– De hát én vagyok az idősebb, nekem járna! – kiáltott a bátyja.

– Kuss – mondta az apjuk, és visszament a rémfához.

Lukács sokáig nézte a bicskát, aztán zsebre tette, és csatlakozott a férfiakhoz, akik éppen akkor emelték le a rémfáról Korpa kettéhasított testét.